

желъ да се измѣни. Праздници, народни забави, девственостъ, съпружеска вѣрностъ, покорностъ на родители, честностъ и вѣрностъ къмъ бащина вѣра, това сж основни стълбове на нравитѣ, обичаитѣ и реда. За потурчване на мъжъ или жена не се знае¹⁾ Но заедно съ нѣкои преселници въ Пчелище не е чудно да сж сж пренасяли и нѣкои различия. Преселници идѣли отъ Балкана, отъ полето, отъ Тракия и западна или източна България. Истина е това, що бележи *Петко Константиновъ*, че въ говора на старитѣ кованлъчани има известни езикови особености, съ които се отличаватъ по приказка отъ другитѣ околни села. Отличителенъ бѣлегъ на времето за ухото бѣше изговорътъ на *ъ*, когато то е подъ ударение. Околнитѣ села изговаряха две, време, стреме, рѣце, кжде, горе, презъ и т. н., а старитѣ кованлъчани изговаряха

Днешно празнично облѣкло на пчелищенката.

дно, съ отворени уста и силно двя, време, кжда, прязъ нивата, граби съ двя рѣця и т. н. Днесъ, обаче, този говоръ е почти изгоненъ отъ училищното обучение, което следва общо-книжовния говоръ. Езикътъ е почти изравненъ съ околнитѣ села, а старитѣ особености вече се чуватъ рѣдко отъ устата на стари хора.

Облѣклото е общо и еднакво съ другитѣ села. Бѣлодрешковци и да сж се явявали следъ едно поколѣние се обръщали на чернодрешковци.

¹⁾ Деца за еничерската орда въ нашата Котловина не сж вземани.